

подхвърлилъ съ думи, вмигъ подире му се двама
по двама съ думите чевръсто заловиѣтъ
ту тезъ свещенници, ту срещу извиѣтъ
ония, мудро ги възсучатъ и завърнатъ —
и пакъ . . . А ето че наопъки обърнатъ :
те почнатъ — и отъ тяхъ подхване Попъ Матей,
и възгласъ надалечъ се счуй : „Царю царей“,
„Владико Господи“ и „паки“ и „щедроти“ — —
Единъ изтънко вий, а други избуботи,
като изподъ земя, и нещо зареди
презъ носъ, и часъ по часъ отмеря на гърди
кръсть . . . Извие се димъ ; кадилница претрака . . .
И „вонме!“ Попъ Матей започна да протака —
„Отъ Иоана . . .“ и иди дочаквай край!

Кѣде би отишло самичѣкъ Господъ знай,
ако Войводата не залови за скута
Матей най-подиръ и нещо му нечуто
пошепна . . . А, извитъ, самичѣкъ даде знакъ —
вмигъ изъ юнаците изстъпи младъ юнакъ,
прихвана знамето и го на висъ издигна
и до Войводата застана — залпъ изригна
другъ, трети . . . гръмнаха камбани пакъ, и викъ
разцепи небеса. Приведе ясенъ ликъ
Войводата и пръвъ цалуна мълкомъ кръста,
а после знамето . . . Навалицата гъста
се урна изведнѣжъ отвсякъде, напре
и завълнува се, като вълни въ море
къмъ брягъ, къмъ знамето : единъ се другъ преварятъ,
и въ блъскотията единъ за другъ немарятъ,
а бързатъ кой да се примѣкне по-напредъ
и съ клетва да даде предъ знамето обетъ,
обетъ и на животъ и смъртъ съ вразите въ битва.

Неволно Попъ Матей, и треби и молитва
прекъсналъ, зина пакъ да каже нещо речъ ;
но видялъ врявата, и че едвали вечъ